

Cỏ Long Chông Và Chú Còng Biển

Nguyễn Mỹ Nữ

Ngày hôm đầu tiên về quê nội, mẹ đã đưa hai chị em ra biển. Cả hai lần đầu được thấy bãi, sóng, cát, những rặng phi lao... Thích quá! Mẹ bảo cũng là biển nhưng biển trong thành phố không giống với biển ở quê. Biển quê sạch vì ít người lui tới nên không có nhiều rác rến. Cũng ít người đi tắm nên nước trong vắt và xanh ngắt. Mẹ nói để nhờ chú Thịnh tập bơi cho hai đứa. Vừa nghe tới đó, hai chị em vội nhẩy cẳng lên nhưng chưa kịp mừng Xịa em đã hét toáng: Mẹ ơi! Cái con gì nó bò bò trên cát kia. Con sợ lắm! Sợ lắm mà!!!

Mẹ nói đó là chú còng biển. Xịa hỏi lại:

- Vậy là con trai. Con trai như chú Thịnh. Như con. Phải không mẹ?

- À! Có thể trai mà cũng có thể gái. Có điều những chú còng biển này không có cái lại người lớn như chú Thịnh. Và...

-...ngoan như con. Đúng chưa?

Xịa chị nhanh nhẩu đáp lời khiến Xịa em tức tối: Như em nữa chứ bộ!

Em cũng ngoan mà. Mẹ phải giảng hòa: Ừ! Cả hai Xịa đều ngoan. Rất ngoan nữa là khác. Mẹ kéo hai đứa ngồi trên bãi và nhìn những chú còng biển. Kỳ lạ thật! Mấy chú đó chỉ chịu lộ mặt có mỗi một tí đã vội đi núp ngay. Chỗ núp của mấy chú là những cái lỗ bé xíu nằm dưới cát. Xịa chị gọi đó là những ngôi nhà. Những ngôi nhà be bé, xinh xinh. Xịa em thò tay vào nhà còng định bắt nhưng bị mẹ ngăn lại. Tội mà! Bộ con không thấy sao! Còng biển đã rất sợ chúng ta. Đã phải lùi mình xuống tận nơi trú ẩn. Vậy mà sao con nỡ? Xịa chị lạnh chanh: Em muốn coi mặt còng biển em phải biết chờ chứ!

Vậy là từ đó mỗi ngày, Xịa ra bãi sau nhà ông bà nội để rình được trông thấy còng biển. Hôm nào gặp, dù chỉ trong thoáng chốc, em rất vui. Xịa nằm sấp mình trên cát, ngắm nghía say sưa mấy cái chân ốm nhom và dài khêu của còng. Rồi cái thân hình của nó nữa chứ! Cứ như là không được uống sữa. Cứ như là ăn uống không đủ chất, như mẹ vẫn hay nói.

Xịa vừa dõi mắt nhìn theo bước chạy của còng vừa chuyện trò với nó. Mà phải nói rất khẽ, chứ không còng lại lùi mất mà Xịa lại thích còng biết bao! Xịa bảo Còng ơi! Còng đừng trốn Xịa nhé! Xịa hứa không bắt còng đâu mà! Dù Xịa rất muốn sờ vào người còng. Xịa chỉ sờ nhẹ thôi! Chẳng làm còng đau đâu! Thật may, những lời mấp máy trên môi của Xịa dường như còng cũng đã nghe được và cứ mỗi hôm, lại bót trốn núp một tí, chịu lộ mặt một tí và sau đúng một tuần. Còng đã như thể là bạn của Xịa với hai cái cổ chân dài ngoằng đi loăng quăng trên cát tha hồ cho Xịa ngắm nhìn, thăm hỏi.

Mê mãi với còng, Xịa em đâu hay Xịa chị cũng rất hay ra biển nhưng lại ưa xoa tay chân mình mảy trên những động cát, ngó trời mây và đuổi theo những cái cục tròn tròn với thân hình đầy những gai, cứ bò lăn bò lóc trên bãi. Xịa chị bảo đó là cỏ lông chông. không cần ăn vẫn sống nhưng còng biển sợ nó ăn những thứ gì...dơ dơ.

- Không phải!

- Thế sao nó sống được?

- Ồ! Thế sao cỏ lông chông của chị chẳng ăn gì vẫn sống.

- Thì là cỏ mà.

Xịa đang tắc tị. Rất may mẹ có mặt kịp thời và gỡ hộ Xịa em. Mẹ bảo còng ăn cát đầy thôi! Nhưng còng ăn vào lúc nào và ăn ra sao thì hiếm có mấy người thấy được. Thì biển ấy mà! Bãi ấy mà! Mệnh mông cát. Đây rẫy cát. Cát cả bãi thế này nuôi có mà hăng hà sa số còng vẫn thỏa thuê. Và mẹ tần ngần: “Còn lông chông. Mẹ nghĩ cũng phải ăn phải uống chứ! Để xem. Những giọt sương là nước này. Nước rưới lên mình lông chông mỗi đêm này. Và ăn...Để mẹ thử rình”.

Nhưng mẹ có chịu rình đâu cơ chứ! Vì ngay lúc đấy có cả một đám cỏ lông chông, từ trên động cát truôi xuống chỗ đứng của ba mẹ con và cứ thế bò lẩn bò lóc, khiến cả mẹ cả Xịa chị Xịa em vội đuổi theo. Đuổi theo mãi...

* Trại sáng tác Mỹ Khê, Đà Nẵng tháng 9/2006